

La justícia bòrnia

«En el cas de Hasél, s'ha produït una mobilització de sectors del progressisme, més o menys oficial, que van restar muts davant la repressió contra els sobiranistes catalans»

La detenció del cantant Pablo Hasél (<https://www.naciodigital.cat/noticia/215945/mossos-detenen-pablo-hasel>) **per complir la condemna de nou mesos de presó** per enaltiment del terrorisme ha causat una enorme preocupació en amplis sectors de l'opinió pública. Les protestes s'estan estenent (<https://www.naciodigital.cat/noticia/216100/milers-persones-tornen-carrers-denunciar-repressio>) i una noia ha perdut un ull per l'impacte d'una bala foam dels Mossos (<https://www.naciodigital.cat/noticia/216099/perd-ull-noia-ferida-impacte-bala-foam-dels-mossos-barcelona?rlc=an>). El mateix president espanyol, Pedro Sánchez, ha expressat aquest dimecres que cal "estendre" la llibertat d'expressió. Això sí, després de subratllar que Espanya és "una de les 23 primeres democràcies del món". Aquesta és una afirmació que ja és un lloc comú sempre que es produeix un fet que ho desmenteix.

Jaume Asens, en nom del grup de Podem al Congrés, ha registrat per via d'urgència una petició d'indult del raper. I l'executiu ja va anunciar la setmana passada que es planteja una reforma del codi penal que garantiria que l'obra d'artistes i cantants resti fora de procediments penals per delictes d'opinió. Ahir mateix, tot un ministre d'Espanya, Alberto Garzón, feia un tuit en què denunciava que s'estava davant "un símptoma de dèficits democràtics greus".

És molt gràfic comprovar com una força governamental expressa la seva incomoditat davant una decisió judicial atemptatòria contra drets i llibertats (independentment del que cadascú consideri sobre les lletres del cantant, fins i tot si es rebutgen). I fins i tot ho fa el president espanyol. No és el primer cas. Però el *deep state* judicial no s'està per orgues i continua en una línia reaccionària i amb una doble vara de mesurar els fets.

Hi ha aires de velles banderes victorioses. Fa pocs dies, la jove dirigent de la refundada secció femenina de Falange feia un discurs en què assenyalava el gran culpable de tots els mals del món: el jueu. Ho deia en un acte d'homenatge a la División Azul, entre referències explícites al feixisme i braços en alt. Les ambaixades de Rússia i Israel ja han mostrat la seva repulsa. No és la primera intervenció en la mateixa línia d'aquesta dirigent ultra que donarà que parlar. Però encara és hora que el jutge truqui a la seva porta. La justícia espanyola no és que sigui cega, és que és bòrnia perquè d'un ull hi veu molt.

En el cas de Hasél, com a mínim, sí que s'ha produït una mobilització de sectors del progressisme més o menys oficial, que van restar muts davant la repressió contra els dirigents sobiranistes catalans. Més de 200 artistes s'han pronunciat en favor de la llibertat del raper. Sempre és encoratjador veure ara els Pedro Almodóvar o Joan Manuel Serrat comparant Espanya amb el Marroc. No els va indignar tant l'empresonament i les condemnes a presidents de tot un Parlament o d'entitats socials.

La imatge d'Espanya fa temps que està enfangada. Les contínues apel·lacions a un país que és a dalt de tot dels rànquings democràtics globals recorda aquella frase tan divertida durant el franquisme que repetia que era "l'octava potència industrial del món". Malament quan una cosa s'ha de repetir tant. El cas Hasél, en tot cas, tindrà la virtut de recordar a qui no ho ha volgut veure que la repressió política a Espanya no es desferma només contra sobiranistes catalans.